موږه دوه په
دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګری

شعري ټولګه

شاعـر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نېټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالـــۍ

Present

هوره روه په روه ملګري

تاته!

زړه سواندو والدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پېژني

او زړه کې ځای ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپروندی ټولنې یادداښت

د شعر په رنګینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کيدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هيلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيری په ډول زياتوي، چې انشاآلله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه بړاس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړيده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې څومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشآالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاړمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکې مفاهېم دي، ځينې هنر څيړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسني ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غیږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوڅې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسيکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په نننيو اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کيږي چې له اوسه په پيل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافيو څخه نه قربانيږي. خو دا هم بايد له ياده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څيز دی. او له هغې پرته شعر شعريت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبيعت د رنګينو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسيدو هوسا ځای پيدا کوي، او ترډيره ژوندی پاتې کيږي. او که دا ځانګړنې ترې واخيستل شي شعر د شاعر درجې ته راټيټيږي، ډير ژر مري او پايښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پيغامونه نه بايد دومره د تشبيهاتو او پيچلو ترکيبونو په پوښونو او لفافو کې وپيچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پيغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حيثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د يادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زيار باسي چې ازاد شعر په زياته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسيك فورمونه زموږ په ادبياتو کې پوره مسلط او حتی يوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافيې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شويدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هيله لرم چې ډير ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکې ليکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا ورتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څېړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوماکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،يو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګڼي راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښاغـلی

راته خـــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مـې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې ځارلـــې یوښاغلــې

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مـا د زړه په سـر کـرلــې یو ښاغـلــې

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه لیکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کیږي ملګري لري خو نږدې وخت یې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري ولیده ډېره مې خوښه شوه ده زیات شعرونه ازاد نظمونه او غزل لیکلي دي ،کله چې دا خدایي الهام چاته په نصیب شي نو هغه که په غر وي یا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي یا لاړ نه شي د بخت ببرۍ یې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وویل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر یې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره یې د کتاب د چاپ نیت هم وکړشېرزی دې خدای ځ ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه یې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وایم مرغ یې ښه.

په درنه مینه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو

جوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولډر وايي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښايسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پيدا کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی. شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مينه ناك، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د يو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صيب له ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعرۍ کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره نمونه يې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

ځوړه په ورزه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غوندې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلد و کلــیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لــکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غوندې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې ليدلی کې رښتيا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

خدای دې د شېرزي صيب خوب رښتيا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځينو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د يوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نشـه دي هم خـمار دده غـــــزل

او همدا خبره کاروان صيب هم کړيده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صيب وايي:

غزل يې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صيب کلام د زياتو خوبيو ترڅنګ کيدای شي، يو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به يو نيم ځای د قافيې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عيبه نه وي. له نيمګړتياوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مينه والو ته وايم. کتاب يې د پښتو په پانګه کې زياتونه بولم، ګران لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله ليکنه دده په څو خوږو بيتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځـــور د ځان ليدلو
په ګــــريـــوان د يو مــين ځـــپې اوبه

ددې جــينــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويـــتوب زمـا د تن جــــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابنـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړي کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لویږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پربېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هینداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواك انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی:((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېریږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لړه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کوروداني

د څښتن هزار شکر چې ماته يې څه وړتيا او زيات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشويق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې يو نوی ګام اخلم. په ډيرو کمو نيمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کوروداني ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څېړنوال بسم الله حقمل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو بوختياوو ترڅنګ يې زما دغه ټولګه له پيله ترپايه مطالعه،اصلاح او طلايي ليکنه يې پرې وکړه،دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله،همداسې تاند او مستان يې لرې. د ښاغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پوروړی يم، چې زما په شعري ټولګه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو څو بيخه ډيره مننه او تشکر کوم،چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت يې پرخپله غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې. دخپل بيدار ملګري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناك ملګري شمس الله ساحل صيب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو ګوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزائين وکړ، او نوښتګره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځيرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې يې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې د دین په دعـــوت تېر کړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مــنور شو ټول جـــــهان دده له رویه
راخـــــتلی لکه لـــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

ژوند په دوه دوه ګامې

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجنګونه اې وطنه

لا ترڅو به وي خزان پر افغانانو
دغه تل عمري غمونه اې وطنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښلي
نن بلېږي پرې اورونه اې وطنه

راشئ راشئ دوحدت لاسونه ورکړو
چې پوره شي ارمانونه اې وطنه

نن دخپلو کړو په وجه بنديوان يو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطنه

زه شېرزی دې تل ودان غواړم له ربه
په دعا لپه لاسونه اې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولــــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولــــنې

هغـه خوار شه چې دعــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولــــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولــــنې

روڼ مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم ســتره بينـايي ده د ټولــــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولــــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

بهار بهار شـــيبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـو د رڼا پر وړانګو
شيرزيه ځار يې شم غني يې کړمه
دي اســـتادانو دغـو لـــويو پانګو

داسي نه ده چي غوټۍ به ګلاب نشي
داسي هم نه چي انسـان به تراب نشي
له ازلـه به لتـون کـــړي تر ابـــــده
اي شـــيرزيه زندګي بې کتاب نشي

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښـــــاغلی
راته خـــــاندي غلی غلی یو ښــــاغلی

د نظر مـــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هـــــــرلوري مې څـــــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښــــاغلی

د احسان زولنې څــــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښــــاغلی یو ښـــاغلی

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یـــې سینې سـپرکړلې بیا ژبې راوتي دي
څـوك چـې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غــرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېـر به بیـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما یې مخ ته کتل
بېګاه عجیبه غوندې شپه وه ما یې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کیسه نه وه ما یې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جـان غـوسه سړه وه مایې مخ ته کتل

د شپې چوپتیا یې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ویـده وه ما یې مخ ته کتل

بـاڼــه یـــې مـړه اننـګي سره د وېښیدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما یې مخ ته کتل

شونډې یې جوړې وې ګیلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه یـــې هم خوله خوله وه ما یې مخ ته کتل

سـحـر نــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزیه بل شـان ننـداره وه ما یې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

وا! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لاتیاره سینګار نه ومه
وشپېرزیه ژر دې رانه واخیستو

ږیره په ږیره ملګري

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليـــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهـــلي
همېشه زمونږ ګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلـــي
همېشه د خلکوو ړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې سترګې راايستلي
همېشه مــو مــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کــړی
همېشه مــو په کالو کالو ســـاتلي
همېشه مودشنکي چــنارنه لاندې
همېشه مــو ربابونه ترنګـــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

هره وره په وره ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکه سپین مخ باندې تکـــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپېـرۍ د خـولې نه اورم
سنــدریزه مـوسیقــي د زړونــو خوښه

ځان د میـو په پیـــالــو نشـه کوم نه
خـمـــارونــه د یــو چـا د لیــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړین کړ
کـــه چنـــــار نه رالـــویدلې ژېـړه پخه

که ته لاړلـــې شېرزیه یاد دې شته دی
شـاعـــري دې په بـلا زړونـوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغلینې کرښې

شاګردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشــقان د زړه پـه وینو کرښې لیکي

مــونږ ددواړو نظـرو تـه احتــرام کـړو
شــاعــران پـه نازنیـنـو کرښـې لیکي

دا ټـولـنـه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځینې ځینې پـه اغــزینـو کرښې لیکي

چـې د خیــال لـه دایـرې وتلی نشـــي
هـغـه بیا پـه مــرغلینـو کرښې لیکي

پښتـونخوا د شخصیتو ډکه زانګو ده
لیــکــولان پـه ځینـو ځینو کرښې لیکي

دا شــېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قــلــم پـه ذره بینو کرښې لیکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په خنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تېبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترګې يوبل کې ګنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لري نه راغلي

شونډې نه خوځي تړلي

دومره درد دواړه وهلي

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصــویر دی

بند په بند دغــم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګــورو

په څیرو کې مـوتغیر دی

روښـــنایـــي ده را روانــه

دا د پــیر بـابـا تعـــبیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـه چې یو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثیل د چا و

مینه ناك شو یو تر بله

نه د تـا و نه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شـا و

ځه پربړده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتــه د تــا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هـېر پام د راتلـونکـي
ژونـد د هـيـلـو ډك كاروان
بــــلا وه بــرکــت نــه و
نوربه خيال ساتو په ځان
دژوندسختـه خاطره مې
په زړګــي بانـدې پنهـان
لوند په اوښکـو مې ســلام
د شـــــېرزي د زړه درمــــــان
زه لـــــه تــا شــمــه قـــــربان
بـس ارمــان ارمــان ارمـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ستا ښــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښــــکلا

د ښــکلو مینه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مینو کیسه زړه ته رســـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلـي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې نظر شو

زړه مې وکـړل څو بې دريغه ټکانونه
د خـوبانـو ستـر رهبـر ته مې نظر شو

راکتـل يې خـو شکـمـن و بېګانـه وم
ځليدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې يـې له ورايه مينه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېـره يـې زړګـی راتـه ډالـۍ کړ
څـه جـادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دي پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کيسه نه کړم
رعايت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته يوه تحفه کړم
تا به ښکلي تــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ويرانه کړم
تا به لويه فلـــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامــــه کړم
نوره ووايه چې څه کــــــړم
داارمان به دي پوره کــــړم
دا به واړه درته زه کــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ایره کــړم
دا تندی به په سجده کــړم
له شـــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــمه کړم
نور به ســــوچ د اینده کړم
چې دا بد کــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماښـې ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بیا به څوك نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لرې
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چـــې وفــا او نېکــي نه پـــېژنــې
شېرزی به نه کړي اند ښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلــې مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتـــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايـم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــورږ كــېږده لــه ســره لېونيه

د نكريزو نه مې لاس رېږدي يرېږي
پـه تـــا څـــه كـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بـابـا د وخـــت خـنـجـــره لـــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه وړوكيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبـــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللـې
زه دې پـرېښــودمه لــمــره لېونیه

جګې جګې منارې دې کړلې رنګې
اې د سپينــو زړو شـــرره لـــېونیه
د مستـــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـرېـږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغـه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلـه خـاندو کله ژاړو عـــادتونه د وطن کـړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راتول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپـــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلـې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپـینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شـېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــــږ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چـــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتــــــه ډېـر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالـې د مـرغانو دلته پاتې
بېــــرته راولـــه سیلـونــه پسرلیه

چې یې وستایم شېـرزی په غزلونو
دنــــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سرې شي شرابي شي ګنهګارې شي
ښکلو ته کتل وکړي بدکارې شي

زه که ترېنه هرڅومره توبې کړمه
بيا هم ليونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې يادونه يادوم ګلې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګونه
ماته چې راوګوري خونکارې شي

پام چې شوګيرو کې درنه پرېنوزي
بيا نو له نظره شي بيمارې شي

وګوره **شېرزيه** مخامخ ورته
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موښاروان شه لوی اختره
د غمـو سېلـۍ وهلي ساه مو بـــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لــړې وشینــده خوښۍ پـر افـغـانانـو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره
لـــه ډېر وختــه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره
مونږدسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهــربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې
د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـې ملـکـه د ښـکلا دې تاج ته واخلـي
ښکلی لــــعل د بدخشان شه لوی اختره
په نکـــریزو د یو چـا په سپین ورغــوي
د شیـــرزي په نـوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انـسان دښمن دی
کفـري جهان د مســـــلمان دښمن دی
هـر یو منکـــــــر يې سمي لار ته باله
فـرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکـرار يمـه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار يمـه دلبره

غريبـۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــر چـا د ولـو بار يمـه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوريم
لــه کـالــونـونـه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دمينې په لارځمه ګرم مې نـکړې
د منصـور د وخـت يادګار يمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لــتـه د بـل يار يمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــويــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نن په يـــبلو پښو روان يم
پـه اغـزنـو لارو تلـونکـی يمه پل يم

زړه په مثل د هېنداري ماتيـداى شي
چې دې زړه يمه دلداره نودې خپل يم

مـحبـت کـول د زړونـــو جـــواري ده
زه ســاده يمه نه فـريب يمه نه چل يم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لـه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـــات لکـــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتــــم لـــه کـار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســـې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســـتوري به دچا درته پناه یوسي
زه تـرینـــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکــه بـیمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډېروخدایانوته
ځـارشم لـه یو ځارلاندې راپرېوتم

ویې کړو انکارد پاکې مینـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

ګوره ووه په ووه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی يم څو څو ځله تېروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هيـلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼـۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
لـه هر چـانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صـنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی داېې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنـــګي وي
چې ورکډپه سورانګاردی زما زړه دی

د شېـرزي غمونه ډېر زړه یې وړوکـی
لاروی ددغــــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيتېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتـانه وارړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بـدن مو يو دی کار ترې دوارړه اخلـي ظلـم کوي
زړونـه پـه آه و فـريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چـې به دښـمـن ته لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژنـي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفــهانه پاچــاهــي وه تر ډهـلـي تختـونو
نن مې کـابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمــيو ډك و ښايستونومــور وه
د ننــګيالــو زلمــيو ډك و ښايستونومــور وه
د ملالــۍ په خـوله ټپه وه ځوانان ورېي زمــري
هـغـه مـيدان بريــو ډك و ښايستونومــــور وه
د بــګرام پيــغلې يې سـلام ته راتلې ډلې ډلـې
هيــواد د ننګ سـريو ډك و ښايستونومـور وه
د سومــنات ســاه يې راوويسته د تـورې په زور
مـلت د پاك زړګــيو ډك و ښايستونومــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼ به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځیر به و شلوي یو موټی به شي
د خړ خیبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زیری راغلی څو شپې تېرې به شي
بیا به سیالي کوي د سیال زما ساده پښتانه

*****

غرونه یې ډک وو له ښترو زما لویه پکتیا
پکې مشران وو د خبرو زما لویه پکتیا
لوی قندهار مې د زمریو ننګیالیو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لویه پکتیا
د ننګرهار د ښایستونو درته څه ووایم
د بدخشان یاقوت جوهرو زما لویه پکتیا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زینت
د خړ خیبر خوشال ملګرو زما لویه پکتیا

*****

هېره دره په دره ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیـــا دی ځلـــیدلـی وطـــــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځیدلی وطــــــــن
د وطن غـــیږ کې مو خـاپوړې کـــــــړي
هـم مــو د لاســـه دردیدلـی وطـــــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شــــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطـــــــن
ملهــــم د کار غواړي ټپي وجود یـــــــې
مـــا د خپل تن په ځیـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغـانـان
ګلان ګلان به کړي خــزان وهلي خړې باغچــې
نور به په لــویو لارو نه کــري اغـزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شــیرزیه
ددې وطــــن واړه زاړه پیغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هیـــواد ساتي ننګیالي افغانـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د زړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــې
مینــه خــوږه ده ستـرګې څــه ووایې

اوښکې بــه درومــې قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلـه ده ستـرګې څـه ووایې

دوی خــو لیـدل کـوې دزړه په امــر
زړه عـجیبــه ده ستـرګې څـه ووایې

زړه کـه پـرې اخلې تصـویرونه دچـا
ســترګې کمـره ده ستـرګې څه ووایې

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تـوتــه ده ســترګې څـه ووایې

د شېرزي سترګې سپینې سپینې اوښکې
دایــې تحفـه ده ســترګې څــه ووایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتــې به وطـن شي ته به څه کړې
بــې بلــبله به چـمــن شي ته به څه کړې

په دنيـا کــې د څــــو ورځو ميلمـانه يو
دهرچابه رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چــې دې څـــه وکـړل صنمـه مهــربانه
ستا تهمـــت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حســن طلبـــګارلېوني ګـرځي
چې ارزانه دې ديدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هيلې واړه ځـوانيمرګـې
چې په تن دې سپين کفن شي ته به څه کړې

د شېــرزي د زنــــده ګـۍ پانـه ده ژېـړه
په ارمـان کې به دفـن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستـــر باندې پـــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان څیـري لېـوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عـاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمـــا یار و رسیـــدلـــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يــه جــانانه ښکلې ګلورينې دي

مــه ګرځه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وينې دي

تــوله دنــياګــۍ ورته حيــرانه ده
ښــکلې پښــتنې خو نازنينې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښــکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې ښاره کډه تللې ده
هرڅه يې **شېرزيه** اوس بې مينې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسي مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګـــلفـــام راشه په تا ژوندی یم
په ســـلامونو مـې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مـې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيــغـــام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مـــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې یوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونـــدی یم
په بسترپروت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمــه افسوس به وکـړې
زخمــي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګـــلفـــام راشه په تا ژوندی یم
ستړی ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مـې يتيـم دی هر سبــــا ژړېږي
د شېـرزي وينه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـــلفام راشـــــــــــه په تا ژوندی یم

ځړه ړوه په ړوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمس ببلیږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهیږي پښتانه

نه یووالی محبت پکې ښکاریږي
نه له یو بل قربانیږي پښتانه

پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژړي ژړي یې قتلیږي پښتانه

داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودریږي پښتانه

مخور پکې په یو بل نوم ورکیږي
څو به مري څوبه کمیږي پښتانه

نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه

دشیرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تهغرتولیږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چــې په خپلــو کې پردې دې پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دې پښتانه دي
پــرې وريــږې د سکـــــروټو بــارانونه
د بــل ځـــانته سپيلــني دې پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
ژوند مې د ســرو لــمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

ګړۍ په ګړۍ رنګ په رنګ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســتــه لېـونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشــنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره میــــنه مـــې درکــړې وه
ستادلاس بنګړې ومه تا خاورې کړم

ښـه په اعتـــمـاد مې زړه درکـړی و
خـامـه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېــرو مې دیـــدن پسـې ژړلـې وو
سمـه درخـــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزیه داســـې کار وکړ
ورډ پاچــاهـۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بيمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګـې شراب پياله کې راته وړاندې
په ليدلو يې خمار شوم که باور کړې

د اختـر په ورځ دې رانکـړل لاسـونه
له مـودونه انتظـار شـوم که بـاور کړې

په زريـنو سـندريزو ګـوتـو جـوړ وم
ستادسپينې غـاړې هارشوم که باورکړې

خـرخـزان مې کړه راوړه سـتا چـمن ته
زه دې يـار شـومه ريبارشوم که باورکړې

د شـېرزي امید يو بل پسـې ډوبيـږې
له ژونـدون ځينې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازديګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــپو راکولـــي ما به ځنبلې
لکـــه اوښکــې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ويل چې که اشنــا اب حيات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې ليداى شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په ګــــرېـوان د يو ميـن ځپـــې اوبه

سپينې شګې يې په تل کې پړکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شـيرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

غزل

رادې نکــــرلـې پتـــــې ته رانه لاړې
فـــــریادونه په خـولګــې ته رانه لاړې

تش کالبوت یمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خـــو وښنلـې زمــا دزړګـــي وینې
تاویــدلـــــې لــه مستـې ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا دریسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې بېل بېل سرلیکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادې ته رانــه لاړې

د شــــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټې ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظــلم پښه ايښي ده
د زړه په سر مې ستا کيسه ايښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وايـه جان
مــا سـره هــره خـاطــره ايښي ده

مـرګی هم زړه غوندې ياران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنــازه ايښي ده

زه مسـلـمـان يـمـه جـنـان يـــادوم
تنــده مــې يار ته په سجده ايښي ده

شـــېرزيه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګيله ايښي ده

پــه زړه زړه ملګري

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجـلــوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغــزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دي بندي کړم

اخــېر څـه جــرم خـطا راځینـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسن تجلــو یم سوځـولـی
اخېـــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شـــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خــو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوك موغمي ځوك مو لعلونه يوسي
ځوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غـيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مـو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغـلل څه خزان خو نه دی
دغــه بــادونه به كــورونه يوسي

د زړګــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چــا په لاس يـې نوره نه جــوړوو
شــايـد بابــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغـانيت په نامــه
شــېرزيه خير كـه مو سـرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خـو تـاوان غـواړي
کـله بنګـړي کلـه پـېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میــنه
غــریبان ځکــه ترې امــان غواړي

دا د پښتو ملك دى ياري ګرانه ده
دلــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو ځاروان غواړي

کــډه به وتــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شـېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــاعــري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه يمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی يم مين نه يمه

داچــې دا توري بندپه بند تړم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ يمه غمجن نه يمه

دوطن دردفرياد مې يو يوپه سينه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې يوسي لامبوزن نه يمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار ليکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه يمه

داځينې وايي شاعري دمينتوب ښکارندوی
زړګـيه څـه وايې مـين يم کـه مين نه يمه

د شاعـرۍ دنيا له ډېرو حقايــقو ډکــــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بريمن نه يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره څـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتـه ښايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جـوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

ګرانه ورور دې په ورور ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي ســودا مې تا ســره وه پټه
تا خبر کړل عالـمونه ځار دې شم
ما په هر لـمانځــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشیــرزي دلـیونو خیالــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی

راتلې راتلې زما په زړه وختې
جانانه ښه دې وکړل ښه وختې

لکه وي چرته ترهیدلي هوسۍ
دښتې نه راغللې په غره وختې

ما خو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیونۍ په دیواله وختې

څومره مزه کا د نښترو پاڼې
ته مې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عمرعمرنه هېروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکه غرمه ده شېرزی تږی تږی
ته مې په لپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مــــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مــــوري
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســـــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجــــــزیم دا کولی نشم
مـــکې ته تا په اوږو وړلــــی نشم
تا خـــو په ژوند ډیر نازولـم مـــوري
له هرې بدې دې ســـاتلم مـــــــوري
زه چې ماشــــــومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـــالي چـــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړه دوه په دوه ماتېږي

راته کړې شـــپه به وې ویـــښه ناســـــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه ستړې
ښيرا په خـــوله به دې راتلله مـــــــورې
د ډير ګرانښت دې نه کولـــه مـــورې
وې به دې شوله چې زهيرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پير زه دې مريد مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــيره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مـــورې
مادې هم رب په دواړوســـترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــر وغـړاوه
په ورين تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــميشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــوره تـيرہ
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډيرکالـه ژوندی وې مـــــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی یې مـــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــا د سترګــوغــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهــګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای ځلورکړم
تاابلیس دپریښودلو مصلت[1] راکړ

یــادوم به یې تــرعمره اې شېــرزیه
چې په ژوندیې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمــــې خاطره لیکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامــه لیکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مویو
اشنـا د سترې ژوند کیـسه لیکمه

د زړه په وینـــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غـم کله ښادي میلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله لیکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کیږي
چــاته ترخه چـاته خـــوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلتـه څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

پښتو ورو ورو مانګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعـــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غږ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــيونه لذت اخيسته
زمـــا زړګـــی و خـــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني راځي
مخــکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګـنــې د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرځـای شــبنم د ګل پــر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امــیدونو
ستا پرغاړه زوږ اوشور په تورو سترګو
د رقــیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وږمــې پـریــوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هـــر ســړي نـــن ښه بد پيــژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل كيسې مني جانه

دا كلـــى خـــو مينه مـــين نه پريږدي
خـــوار مـــين د كلـــي نه شـــړي جانه

ډيـــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــي
وادې چـــول ليچـــو كې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــېرزی به كډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کــوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر ته!

ته د اخــــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نـــرۍ واړه غمـونو کوربه
داچــــې ترتا در رسيدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلی نشم
ســلام ســلام قـــــربانه
دامې پيغـــــام قـربانه
تا ته اختر مــــــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخـــــتر د خـــــوشاليواخـتر
د غــم ځـپلــو د خـــوښـــيو اختر
دغه د اوښکـــــــو ډکې ډکې سترګې
که دغمـــو ځينې شي سپکې سترګې
اختردســـــــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه کوی شو
بغيرله جنګه يوکيده کوی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلــــه په رښـــــــــــتیا اخـــتر يې
ته به نــو هلــــه د هــــــر چـــــــا اختر يې
بیا به دي لمانـځـــــو په خــــوښیو سره
لــه اتڼــو ډولــــــــو ســــورنیـو سره
دا خپل لاســــــــونه به د وینو پرځای
داځلـــــي سره کړو په نکریزوباندي
اختر د ټــولــو مبـــــارك شیرزیه
اوږي شه خلاصي له ټوپك شیرزیه
******

هغه ځوك چي په لمن يي لمونځ روا و
هغه ځوك چي په مسجد کي به تنها و
د ساقي ســــــره مي ولید میکده کي
نن يي ځـــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورک شې سـمه لاړه کې

نه دې هــیرولی نه ساتلــی شم
یـه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفـــرت د زړه نه وباسـه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
سترې سترې ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

مورې بې له تا مې ژوند سلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـــر مې نــښه د یارۍ دی

د تا غــیرږه شــي ارام د ټـولـو سـتړیـو
اوس مې هغه مینه خاورې زړه تـنکۍ دی

خــوږ انځـور دې راته سـترګوکې غړیږي
څـــه یادونـــه څـه دې غـــم دلۍ دلۍ دی

جنـــتونه دې د پښـــو د لانـــدې خـــانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قـــدر پرښـــتـــه د ذوالجــــلال یې
یـــوه لاس کې دې زانګـــو بل کې نړۍ دی

له لیمو دې اوښکې پاکې کړه شـــیرزیه
محمـــد هـــم جـــدا شوی له مـورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټۍ مې کابهار مې کا
ومــې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مېکا

نشــم ګرځـولـی زولنـــې ګــرانه
صــبر تمـــام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمـــونه مې زغـملې دي
تــورو شپـووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمــه ژبه یم
وزمـا شــېرزیه خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جدایي

دې ګذران ته مې سلام دی جدایۍ کې
ژوندون ګران دی بې له یاره تنهایۍ کې

مجبوري ده د زړګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه یو پښتني غیرت به ساتو
په نامه د احمدخان یو په نړۍ کې

ازغي تل وي د ګلونو سره څنګ کې
اې شېرزیه غم او درد وي په یارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځــيږي لــيونی وي
نه مــړ کــيږي نه رغـــيږي ليونی وي

تــل دځـان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يــار مــخ ورتـــه يادېږي ليونی وي

د پيغوراو دتهمت کيسه کې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې **شيــرزيه** نــه بيــديږي ليونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګــرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځير ځير درته کتلي نه وی
زړونه پــــيدا د مـحـبـت د پاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه ليکلي
په زريـن تورو مې خامه ليکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه
دا دنياګۍ ده د الـفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه يوه ده بدلـوي يې کــــله
ځان به لمبه کړي خوپريږدي يې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبــره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپــــله خوښه زنده ګي کوي

ژړه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دياريه وړاندې سوځيدل خوښوي
نـه د پيـسو اود مـحـــل دپاره
نه د خـوراك اونه د چـل د پاره

زنده ګي غواړي رفاقـت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پـوهـيږي ګرانه
ځان به لوګی خويار به ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شـــــېرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شېـــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښـکلو ښـکلو دصحبت دپاره

پـه دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا ژوند زمـا ایمـان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مـوږ وعــده درسره کـړي خـو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافـلـه د ژونـد تـوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خیـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزې دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مړو شمار کولی نشم

اختره راغللې یوه شپېه وې
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنګلونه نشته
د ګلاب ګل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شېرزیه نور کرارکولی نشم

چېرته روڼه په روڼه ملګرې

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفـادی وفـا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تناکې په کارو لاسونه
څوك له مستۍ نه يواوبل يادوي

ترکهکشــانه رسيـدلی شپرزی
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځینې غواړم
تنـها زه یم چې دا ځــه درځینې غواړم

پـاکه میـنــه پاك نظـر پـاك امـیدونه
راله راکــړه هستـي نه درځینې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګــو کې ساتلی
د ګــودر پیغلـې اوبه درځینې غواړم

لــړې وکـړه د یارۍ د ژوند خـــبرې
چې دمینې په نوم زړه درځینې غواړم

په ایـرو کې دې موندلی دی **شېرزیه**
هغه **لعــل** لـړه شیبه درځینې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخيستو درمان مرګيه
ولــــې به نه کـوم خپګان مرګيه

واړه دنيـا مې ده پــســې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرګيه

د زړه ټـوټه وه رانه بـــيله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګيه

کــله مـو يو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګيه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځـو
هيـچا مو ونـکړو پرسان مرګيه

وينه په وينه مينځي تل افغـانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګيه

ږيره روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

ټــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کیدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډیرې نښـــې یادګارونه دې را پاتې
مـــا ژړا سلـــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینــــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایـــادیـــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفــــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مـــــروربـــــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــــرانه نه یې راکـــولې بیا رانغلې

ځړه دره په درد مکرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم چې دچا سپیره نـــظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شـــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــــر شي ته لاس اچوي
داسي مي زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خـــوبرو پیغام څلور کونجه کي
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبــه روزو دغــه شبنــمي غــــوټـۍ
تــه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کــړو مــزل تر خپل مــنزل پورې
تــه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولــې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګــــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماښې جوړوې
یاره چې غـم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فـرش
که چیرته وروښوکې دوستۍ جوړوې

هــډیرې ډکــې په ځـوانانو شولې
مـوږ ته په نه کیـسه زندۍ جوړوې

زړګـۍ دې کاڼې نه خـوږیږي پرچا
دلــته لګــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خــوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولــې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي يوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي يوه ورځ

د غرورد ننګه ماڼۍ به دې راپريوزي
خپل عمل به درته ګرم شي يوه ورځ

لړلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي يوه ورځ

لږ په خــوارو عاجزانو کرم بويه
داغريب به دې مرهم شي يوه ورځ

اې ناتـرسه د يتيم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي يوه ورځ

راته ډېره کـړليچنـه لار پرتــه ده
اې **شېرزيه** سوال به هم شي يوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـــړو ستاسو هم پاخـــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هريو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچيانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې يې تيرې تورې سينوکې پڅې
نـور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزيه يو يو به مو وژني په دار
د لوی څښـتن نه پيوستون غواړو

ګړه په ګړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولـــې رانـه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
تـه رانـه جــدا کوې ګــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شـه څپــې څپــې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښــکلا نه وي
مـه چــيږه خواروکي بوراګان اشنا

وخبـــږه د لمر په شان شغلــې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللــي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

ژړا ده په ژړا مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلونکي زنده ګي جوړه کا
تور قبرستان ته رڼايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
سوال و ځواب ته تياري جوړه کا

پدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشوت نه واسطه چليږي
پخپل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربه شېرزي ته اساني جوړه کا

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بــس راځــه د يوه لوري يو
زړونــه مودي يوشانې معزوري يو

بې له تا پرهــــر زمــا جوړيږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهــر تر خوا جونګــړه دې
مـــوږه د يو بل د مينــې توري يو

زړه ته مې راغلــى يې دچا په سر
لـمر دې توروي ګرانه د سيوري يو

کوريې دشېرزي دزړه په سربانديې
اوس خو به يې ساتو چې کمزوري يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لــکه اوبــه په سپینه لپه کې

هــرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطــــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانیمرګه شې
دارمــې وګاتــه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــــی یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښــــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

هره ورځ په ورځ مانګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په ټغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کانی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژوندون دکلي لاره موږه خپله کړه بدله

ځواني هیلې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تخته ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کــړلو اور کلی درپاتې شو

مــا در سره پټــه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غــرونه غــرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــي ګـــرانه دلتــه ګــذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیــرزی** خوپه انصــاف سره
مــه لګـــوه تــور کلی درپاتې شو

پاڼه دوه ورځ په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پـتـو زړونـو يـې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بـند په بند تړلـی يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنـم
مينـــــه د وختونو يې وينـه دې ګټم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تــــا ګناه ګناه ويــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غــورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشېرزی ګنم اشنا
پټ په تورورغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــــی زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـــن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لـکــه په لـــــويه لاره بـم چـاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه مابناموونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی يم ګلـفـــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحـبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مـو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــابڼــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

ځودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربــه راولـــې د میـنـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ویــده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تــرنـم کـــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معــلوم دی
دغـــه ژونــد کلــه ازغــي کله ګلــونه

پاکـه مینـــه مې د زړه په کـــور دیره ده
راتـه یــاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دې هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شپـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتــه پاتــې شــول پریمـانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجـل وهلـي تـرې ويــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختـلــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼــــا پســـې تــړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د ستــورو رڼا هـلــــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـاکلی
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

ژونـد

عـيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منـافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼــې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شېــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهـربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمـانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي رڼ سبا به شي
بیا به پســـرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشـــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلـــو
بوټـــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولـــې ته وو ایو
یـه **شیرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پيخې شــــرنګ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقــــــي جــان هــره خــبره منم
خــو دابه نه وايي چې بنـــګ يې نشته

د تـــورو بربښ يې تـر اسمــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حـــسن پـــيره نن خـــيرات ټولوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيــــنۍ په تنـــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګـــوګل په ريســـرچ يـار لټـوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پــــرتـې وې د منـګيو ټـوټې
شېـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځــانتـــه مې ګمان د لېوني وشي
کلـــه مــې په ځان بد ګماني وشي

کلـــی مـو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیـــم پکې کار د بازاري وشي

وشینــدو تخمــونه د ګلــونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تــوره یې له تیکــې نه راوویستــه
اوس به تــربنه خـامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هلـــه به شېــرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې لیمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګـړې ته راځه رادرومه

پـه ډېـره میـنـه مې بـلـنـه درکـړه
دغه پـیغـام مـې ومنـه رادرومه

د غـریبـانـو ښـادي کله کله
لـږ یې د زړونو خیال ساته رادرومه

د واړه عـمر فیصلـه یې کیږي
ځـان یې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنیولي اشنا
ژرکـوه ژرژرې راځـه رادرومه

کلـه ښادي کلـه غمونه ګـرانه
شـېرزیه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړګې توروه خو دومره ډېرې نه
اوښکې تویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیچې شرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژوندون خوږې خوږې شیبې
لږې یادوه خو دومره ډېرې نه

مه کوه شېرزي ته ډېرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکــه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غــلـی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به مـیرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وې
زه **شیرزی** به ستړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عـــرب زه عجمــــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتـــــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قـــلــــم

لاس کې مو ټــوپک قلم ته بد وایو
ځکه خـورو تیندك قلم ته بد وایو

تــرېي یو د خپلــو وروڼو وینــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وایو

زړوکې مودجهل چینې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وایو

څوك به مودستړي ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قـلم ته بد وایو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
یم شېرزی هك پك قلم ته بدوایو

ژړه ووه په ووه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هـر وختــې کـرل ګلونه
لـه هــرې خـوانه مې سـاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خدمت کولو
څاڅـکو خـولو مې پښول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکۍ موسکۍ کېدل ګلونه

زمـا د هيلـو دنيـاګـۍ وه دلته
کـرار کـرار به لــوئيدل ګلونه

د ژونـد کـيسه مې پکې ونغاړله
زمــا غـــزل کې يادېدل ګلونه

شـو دړې وړې د خوښـيو محــل
شـــېرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه دنیا چې شي مال ډیر لکه قـارون
خـوند بـه وانخلـې لـه دغسې ژوندون

لاالهاند بـه وي غـرور بـه دي پیشـه وي
یـوه ځای کې بـه دي نـه کیږي سکـون

عجیبـه غـوندي وختـونـه پـه موږراغلل
اې پښتـونـه خاوره غـواړي پیوستـون

لــو ګــډ شـوی دځـوانانـو پـه ځـوانیـو
د هـرچـا دام کې نښتـی دی پښتـون

کـاروباردې شـورخوړلی دی قـاصده
د شـېرزي تقـدیرکې راغللو بیلتـون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې یادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خیال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپینه لاره
لاروي ځینــې تــیرېږي اوکنه

په ټالونو زنګیده به دې هېرنه وي
هـغــه مینه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مــــرامه یارانه کې
دښــــــکلا ډیــوه بلېږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګی زما **شېرزیه**
درته ســترګوکې غــړېږي اوکنه

ستا تصویر

جوړومه دې تصــویر په سپینو ګوتو
سپیني غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیــــالونو کې تر اوجــه رسیدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکــړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنــد کـړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شــېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځېدم لکه کوتره
د يو چا دپاره ومه مرغلره

دښکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښايست دتاج محل وم پيغمبره

لونګين مې دسينې د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښايست دښکلا ګانو مې سيال نه و
ومه پېغلو کې روانه تر ګودره

نازوم به دې شېرزيه لا ترعمره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـې بـاران په شـنه اســمـان
چې میلمه مې شي له تولې نړۍ ګران
تېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چـې پوره شي د مودو مودو ارمـــان

د وختـو ګـرمـو سیلیو ځـغـــلولي
د جـــنـون تیرو ازغـــیـو ژړولــــي
قـضـا شـــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مــو زیـړۍ تبـې وهلي

دغــه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجـاهــل طـبیب به وشړو له منځه
نرۍ شونډې به غـــزل ته حـواله کړو
دا ظالـــم صلـیب به وشړو له منځه

ټوټه ټوټه ټوټه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمـه دزړګـي ده
دارمـان خـونه مو سـمه په زړګـي ده
نـور به لـرې کـړو له زړونو نفـرتونه
مـحبـت نـرمـه خــبره د زړګــي ده

ژونــد به پـیل کــړو په نوي نوي بڼه
د زړګــي ګــلان په مینـه مینـه پڼه
لـــړ به یو بل ته اشــنا ترغــاړي وزو
د الفـــت مجلـه جــوړه نوي ګڼه

په کـرار کـرار به کـړو پستـې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خــبرې
کـړو به راویـــښ دا خــوبولي زړونه
زمـا شـېرزیه دالفت خـوږې خـبرې

ژوند په دوه دوه مګلرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوانیمرګه

ټول دې وخـوړم په زغـرده ځوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده ځوانیمرګه

چې په ټـولوکې په ماباندې مـین شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانیمرګه

که مې سـرد نازولـونه قـــربان کړم
دا لـــه ډیـرو نه بهـــترده ځوانیمرګه

دغـه ژونـد دحسـرتـونو امیـــدونو
ډکــه ځالــــه د بشــرده ځوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې شېرزیه
ډکـــه لاره د خـطــرده ځوانیمرګه

ژړه په ژړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخپل کور ورانونه به ترڅو وي

افغانان يو د ورور وينه مو پکار ده
دايو بل ته ګوت نيونه به ترڅو وي

مورې د سولې مرغان وشړل له کلي
داد جنګ سپېره لمنه به ترڅو وي

دلته مرهلته زخمي هلته يتيم وي
داسې عمر تېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونو ماتېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پېرزه دوه په دوه ملګرې

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
یوه مخ ته په کتو مې اوښکې راغلې

ټول غمونه مې د کور په وره ولاړ وي
ددې ژوند په تېریدو مې اوښکې راغلې

د ګلاب په څېر ښکلا یې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژیدو مې اوښکې راغلې

سپینه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتلیدو مې اوښکې راغلې

عجیبه ده تري هینداري نه شرمیږي
خپل**شېرزي** ته په لیدو مې اوښکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعرى شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه څومره خوندبه کوي
دا تیت پــرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشــي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګــوتې به جوړې شي قلم ته او په کاربه راشـــي
روان د ســولــې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځــي ته درومي
داد مـعارف تنکــي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که وینښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګناه کړېده څه مې جفا کړېده
ولې مې وژنې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خو زړګی ساتلی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وينو به روزم دخپل هيوادګلونه
داسې مې ژمنه دماليارسره رښتياکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ويناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبـول کـړې رمـضـان له مـوږه
ستـا رالـيږلی دا فـرمـان له مـوږه

مونږه عاجز يو مونږ ګـناوې کړي
اوس به توئيږي تېرعصيان له موږه

هـا چې د زرو ميـاشتـو اجـر لري
د قـدر شپه مکـړې پنهان له موږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه يې مکړې په هيڅ شان له موږه

شــيرزی لـرم د رحمتـونو امـيد
نـاراضه مکړې عاليشـان له موږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېغ بانه مې په ځيګر ولاړ وي

داچــې په نه خــــبره وران شو سره
رقيــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مــزه کـړي چنــارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــړۍ ښــــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلــــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شپـــرزيه ويـنه کــې اثر ولاړ وي

غزل

زمـا د ژونـد د خاطـرو هـېواده
کله به خلاص شې له پردو هـېواده

دوخت فرعون سره جـداکړل زړونه
اې د ويـاړلـو پـښـتنـو هـېواده

خوب مې ليدلی که ربښتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـدر په کار ستا د زلمو هـېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـې
اې د شـېرزي د اميدو هـېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفــا

زمــا د واړه خــاطـــرو دنيـاګې
تاتــه پرته ده په سجــدو دنيـاګې

داڅــې د دار د پاسه مينه غواړي
دغــــه وفــا د پښتنـو دنيـاګې

د خوشـاليوكــډې مخكې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنيـاګې

د محبـت زړونه يو ځـودي پكــې
كلــى مــو ډك له نفــرتو دنيـاګې

زړه مې ماشوم غوندې سلګونيولى
كاروان داوښكوترې راتلو دنيـاكې

د زړه په سـرمې دغمــــونوخيمـــه
د شېرزي عمر په سلګــو دنيـاګې

ږړه په روه روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باڼه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښنه ویښنه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشــې لشــې باڼودې وخوړلم
ستــا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســـن يې ډير دګلابونونه شــېرزيه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرين ټال

څاڅکـي څاڅکـي دباران را وريـدل
خــوږمـن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خيالونو په زرين ټال کې مې شـپه
ســتا يادونه مې په زړه کې لـوبيدل

په ګريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمـــانونه د زړګـــي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګــلابي نـــازك زړګـوټـي سوځيدل

څه په لپو لپو بـنګ شــېرزي وهلي
هم نشـــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډېرامـيدونه پســــرلی شو
نــوي نــوي هـــوسونه پســــرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېږه شوه ډکه
د مـــرغـــانـو اوازونه پســــرلی شو

نوی کال شوغرونوشين ځادرخورکړی
ځمکې وکړل سينګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځيـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپيره لمن په ټوليدو شوه
زاړـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

يو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
يو خواته کابل بل پېښور اوسي

نه ورکوي لاس د وحدت نه کنه
ځکه يو په لراو بل په بر اوسي

ټوله دنياګۍ ورته حيرانه ده
ډير په غدارۍ کې په هنر اوسي

زړه او خوله يې زياته فاصله لري
خوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکړي پښتني رواج اوس نه کوي
هغه پښتانه چې په خيبر اوسي

چاچې تل په مورږ زهر خوړلي دي
يه شېرزيه ها مو دزړه سر اوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

يـاري كوو د چا احسـان نه منـو
كلـه د بل كلـه د ځـان نه منو

كه څوك سلام كوي سلام يې اخلو
كه سلام نه كوي جـانان نه منـو

كه چاته يو ځلـې ترغـاړې وتـو
غـداران نه يو غـداران نه مـنو

زړه مې دهـغـو چې وفا پېژني
له نفـرتونو جوړ خـوبان نه مـنو

د زړه او ژبـې ترمنـځ كـمه لاره
شـېرزيه يوچې نشي جان نه منو

پړه دوه پړه دوه ماتګړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لا وړه يې ګلدستــه يې زمـــا زړه يې
ښايسته يې عجيــبه يې ښايسته يــې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغــمه يې ته ګيلـه يې ته کيسـه يې

تـــه دنيـــا يې ته وفـا يې ته ښـکلا يې
مـلـکـــه يې خـــزانه يې آييـــنه يې

ژونـــدون واړه غــاړه غـاړه موړه دواړه
که خـــوږه يې که ترخـه يې خاطره يې

ملنــــګي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه يې په پـــرده يې ښتنه يې

ستا**شېرزی** دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه ځــه يې چې خپه يې په غوسه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مينه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې يوائې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هيڅرې دې رانشي
اوښکې په ګريوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وينم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وايم توره غونډې تيږه ده
نه چې مينه وکړې نه مينه ريبې ګله

ستاخوږې کيسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شېرزی واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلـــونه په اختر کې
مــا هم لـرې کــړل غمــونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلـبرشو بختـورشو چـې اخترشو
سره یــو شول جـــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلــو وکــړل اتنــــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شـــېرزي وکــړل اخـترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه څاڅي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپېرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهيږمه چې داڅنګه انځوردی
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکوم پير په دعا ده
نن شېرزيه پسرلي راپسې تښتي

ګوره دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زمــا زړه دی لــرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تــرینه غـــیږه راچاپـــیره
د چـــا دام کـــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نــوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېندارې په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجـــهان دی یو ښـــاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګـــه چې له لرې دلـــته راشي
د شـــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډک دی له غمونه یو ځل راشه
لـه غمګـــینو اندیښنونه یو ځل راشه

لـږ یې وتخـــــنوه یاره چې رضا شي
ستـــا د ډیرو یادیـــدونه یو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــۍ شوې
خوب مې ورک له اسویلونه یوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کـړې مـلهـم به پرهـــرونه یو ځل راشه

ستا یادونه خو له تانه وفـــــادار دي
تل زمـــا د زړه په خونه یو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بیا به وکــړې ارمـــانونه یو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د ستړي انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې تړمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډيوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې د کلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښکلي خــوږو ملګــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شیبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پیوندشي پیوندونه واخلي
که په ما کــیږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښیوخاطرې زیاتې شوې
نــوره څه نه لــرم بس ښکلــوته کاته ډالۍ کړم

دا کلیــوالې پښتنــې پېغــلې بې پته مکـــړې
د ښاري پېغـــلو د حیـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمـــا د مینــې د اظـهار تــوري قلــــم یادوي
شېرزیه ژوندبه مې یوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناویټوپ

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره درومــي بــس کاته وشیندي

د پېغلتــوب لــه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـره اور به اوبه وشیندي

ســتا ناویټــــوب زما د تــن جنازه
په تا ګــلان په مــا وانښــه وشیندي

ناز به دې ورم خو دومـره نه دلـداره
چــې رانه دا وروکــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـاپېر د سروګلـو باران و تاته څه پته وه
د کلـي برسـر کـې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر دښکلاګانو ټـوپی
لکـه د واړه کلـي خـان و تاته څه پته وه

دښارکوڅې هم دخوښیوپرځای غم واخیستې
هلته خوهـرسړی په ځان و تاته څه پتـه وه

ښار ته راغلی نابـلد و کلیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبـه خـــوږ و تـــرنـم و د هـــنر پاچـا و
شېـــرزیه هغـه مې ارمان و تاته څه پته وه

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غتـه تـېره کېږدم
وایي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانه دې سپېلنیو نه ښـــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شـېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزیه
چې راخوږ شې نود ځان شمه شېرزیه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته
لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزیه

دنازونـو اخـــتریز بازار یې ګـرم
هسې نه پکــــې تاوان شمه شېرزیه

ښاپیرۍ یې چې په غیږه کې روزلي
زه د هغو ســـــردیـوان شمه شېرزیه

ددې ښکلو تکو سپینو نازولـــو
نوو هیلو ترجــــــمان شمه شېرزیه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم
یابه ګران شم یا به وران شمه شېرزیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library